

nam jo napravili s to „besedo“, ki je na vse pričujoče vrlo dober vtisek naredila.

— (*Vrsta razgovorov*) pri občnem zboru dramatičnega društva, ki bode v nedeljo 29. maja zjutraj ob 10. uri v dvorani čitalnični, je: 1. Sporočilo tajnikovo; 2. Sporočilo blagajnikovo; 3. Volitev prvosednika, blagajnika in 10 odbornikov, vsled preuredbe društvenih pravil, sklenjene v lanskem občnem zboru; 4. Posamesni predlogi družabnikov. O d b o r.

— („*Tagblattarji*“, to je, *konstitucionalci ljublj.*) so strašno-politikovali v nedeljo pod stola-ravnateljstvom Dežmanovim. Ko bi človek ne poznal teh ljudi, bal bi se jih; drug od družega je huje mahal po narodih, ki nočejo Nemca priznavati za gospodarja Avstrije in decemberske ustave ne za „non plus ultra“ na svetu! Gosp. Lašan, dosluženi poslanec sedmerih nekdanjih volilcev v Frankobrodu in c. kr. deželne vlade svétnik v pokoji je prvi jahal konja parlamentarnega, „dass Kies und Funken stoben“: „Gebt mir meine Legionen wieder!“ — ne, ne: „dajte nam prejšnji reichsrath nazaj!“ — je kričal — in mene pošljite na Dunaj, si je menda mislil, saj veste iz Frankobroda anno 1848., da se parlamenta držim kot smola; ko pa jez pridem v „reichsrath“, našugal mu bodem pogum, da postane konvent („ich wünsche ihm den Muth eines Conventes“) — kaj morebiti celó z giljotino? In pravo! pravo! se je odmevalo po dvorani, „Brencelj“ pa je dobil dobro sliko za prihodnji list: „Lašana z giljotino“. — Dimic je povdarjal pozvedbo tega, česar Slovenci zahtevajo (man müsse sich über die Forderungen der Slovenen klar werden), al hipoma nastane „nemir — oho!“ in kar brž postave, v katerih narodni poslanci pravice slovenskemu narodu zahtevajo, imenuje „landesschädlich“, federalizem propad Avstrije, ter protestuje zoper spravo vlade z voditelji slovenskimi brez zaslišanja „ustavoverske“ deželne manjšine. Ko pa besedo manjšine izreče, poskoči dr. Schaffer na svoje bolehe noge, in kriči: „ne manjšine“, ampak večine! Da, da! večine! zagrmí za njimi cela klika, ki je celega enega poslanca iz dežele imela v vsem zboru. Zdaj pa se vzdigne župan dr. Suppan in v sveti jezi pobija abotno misel Dimičevo, češ, da ministerstvo še ni tako v mlaki, da bi se menilo z voditelji slovenskimi! Se ve, da oče gemeinderathov o tem več vé, kakor o potrebah mestnih. In tako so „in gehobener Stimmung“

šli domú konstitucionalci in ponoči se jim je že sladko sanjalo, kako bode giljotina sekala glave vsem, ki niso „Fleisch von ihrem Fleische“.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Ko so časniki še zmirom pisarili, da ni pretrgana nit porazumljevanja ministra Potockega s Čehi, kar hipoma prinese dunajski vladni list dva cesarska patenta od 21. dne t. m.; v enem se razpušča državni zbor dunajski, v drugem se razpuščajo vsi deželni zbori, samo česki ne. Isti list je prinesel pismo, v katerem ministerstva predsednik grof Potocki Njeg. Veličanstvu opravičuje svoj predlog o razpustu državnega zbora in deželnih zborov razen českega; iz tega pisma povemo na drugem mestu več. Vprašali nas bodo bralci: kaj pomeni vse to? — Stvar po vse ni še jasna, — da je državni zbor se razpustil, bila je prva potreba, — da bi se bili razpustili vsi zbori, ne bilo bi se lahko proti temu kaj ugovarjalo; al da so se razpustili vsi, — a česki ne, ki bi se bil moral prvi razpustiti za dosego zaželene sprave, to je osupnilo vse in bridko v dušo zapeklo vsacega pravega Avstrijana, ki želi mirú in sprave med narodi. To je zopet ona nesrečna „dvojna mera“ v Avstriji, katero so „Novice“ že večkrat obžalovale, — to je ona zatuhla moka, iz ktere ne bode in ne more biti kruha. Ministerstva predsednik zagovarja v svojem pismu do Njih Veličanstva to izjemo s tem, da pravi, da ni dosegel gotovosti, da Čehi grejo v državni zbor. Ali mi vprašamo: je li tak izgovor ustaven? ali ne bodo temu početju ploskali tako imenovani liberalni Nemci? Ali se ne more sumiti, da taka akcija je Giskranizem v predelani obliki? Ali je vse to na blagor Avstrije? Nam je za Potockega žal, da se je stvar nenadoma tako zasuknila, — v okrožnici Beustovi od 28. aprila do zastopnikov avstrijskih pri vnanjih vladah pa vidimo ključ k skrivnosti, kako da je vse to tako prišlo. Beust je še zmirom oni mož, ki „veliko pratiko“ piše Avstriji. Da ni srečno bilo prvo delo, njegov — dvalizem, to pripoznava zdaj že Slovan in Nемец v Avstriji, — bojimo se, da drugo njegovo delo v važni tej dóbi, v kateri vsak pravi Avstrijan hrepeni po spravi, bode še manj srečno. Bog daj! da se motimo. Beust ni sreča Avstriji.

Tabor v Sežani

dne 29. maja 1870. ob štirih popoldne.

Slovenci! Povsod, posebno pa v Avstriji, se narodi sedaj čvrsto gibljejo; nobeden noče za drugim zaostati, ampak vsak se oglašá, vsak se trudi, da si pridobi enakopravnost in enako veljavo z drugimi.

Tudi mi Slovenci moramo in hočemo pokazati, da smo čvrst, živ narod, kateri hoče uživati vse pravice, ki jih uživajo drugi svobodni narodi. — Na noge tedaj vrli bratje na Krasu in v tržaški okolici! Zberite se v sežanskem taboru, kolikor vas je, da boste združeni, kakor po drugih narodnih shodih, zahtevali zedinjeno Slovenijo, in potrjevali te za vas potrebne točke:

1. Vsi Slovenci naj se po postavni poti zedinijo v eno kronovino z enim deželnim zborom.
2. Naj se djansko izpelje §. 19 državno osnovnih postav, naj se tedaj v c. k. uradnijah na Slovenskem precej začne pisati in uradovati v slovenskem jeziku: in podučni jezik v vseh šolah na Slovenskem naj bode slovenski jezik.
3. Naj se v Sežani napravi slovenska ljudska šola s petimi razredi.
4. Naj se za tržaško okolico vpelje slovenska meščanska šola s posebnim ozirom na njene potrebe.
5. Naj se javni davki kolikor mogoče zniževajo, ali saj ne od leta do leta zviševajo.

Vrli rojaki! Taborski sklepi so imenitni, ker po njih zvedó poslanci in vlada, česar ljudstvo želi in znajo potem delati narodu v prid. Zato vas kliče politično društvo „Soča“ v Gorici z rodoljubi iz Sežane in tržaške okolice v tabor, da pokažete s tem, da ste za narod vneti.

Za politično društvo „Soča“ v Gorici.
o d b o r.